

full DOMINICAL

PARAULA I VIDA

† LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Un nou Congrés Litúrgic de Montserrat

S'escauen aquest any diverses commemoracions de caràcter litúrgic. En primer lloc, fa cent anys del primer Congrés Litúrgic de Montserrat, celebrat l'any 1915. Després, l'any 1965, o sigui ara fa cinquanta anys, es va començar a dir la missa en les llengües de la gent, de cara a l'assemblea cristiana, amb un canvi de ritus que els feia més propers, més participatius i més comprensibles. Va ser en dues etapes: l'una, com un tast, l'1 de gener, i la següent, ja de manera plena, el 7 de març.

El desembre de 1963, el Concili havia aprovat la Constitució sobre la Sagrada Litúrgia, en la qual s'oferien els principis bàsics del que havia de ser la reforma litúrgica i s'assenyalaven algunes de les concrecions possibles. Per exemple, s'apuntava que calia reflexionar sobre la possibilitat de celebrar la missa en les llengües vives.

El papa Pau VI, de manera immediata, va posar en marxa els organismes encarregats de la reforma. L'Església, després de segles, abandonava l'ús del llatí en el culte i es passava a les llengües vives. Fou un gran canvi, no en l'ordre de les veritats de fe però sí en la pràctica cristiana. No tot hom va entendre la motivació profunda de l'Església per fer aquest pas. Deixar l'ús del llatí es va veure com un cert empobriment cultural, però fer entrar les llengües autòctones en el culte també tenia una dimensió cultural molt positiva. I així es va viure a Catalunya, on l'ús de la llengua vernacle en la catequesi, la predicació i el culte havia passat per moments difícils.

L'Església decidia fer la celebració de la missa i dels altres sacraments en les llengües vives per fer-los més propers i comprensibles, més participats per tota la comunitat i més ins-

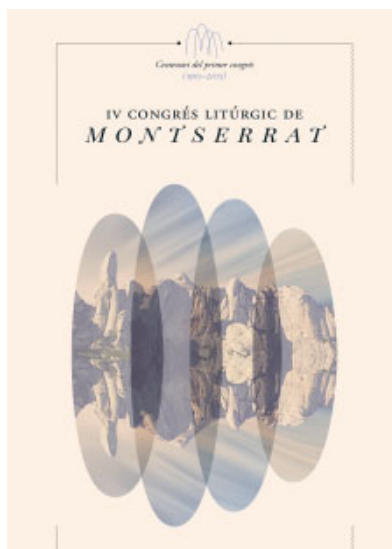

Primer Congrés Litúrgic de Montserrat celebrat l'any 1915

pirats en la Sagrada Escripura, i per acostar la Paraula de Déu als cristians. Més endavant, la reforma litúrgica va fer nous passos, en especial amb el nou ordre de lectures, que va posar a l'abast del poble cristià una presència més abundant de la Bíblia en les celebracions.

A Catalunya, aquestes reformes es van viure amb un veritable entusiasme. El terreny estava preparat gràcies a una especial sintonia amb el *moviment litúrgic* que es vivia des de feia temps a diversos països d'Europa i que aquí promovien institucions com el Foment de Pietat i el monestir de Montserrat.

En aquest monestir, l'any 1915, ara fa cent anys, es va celebrar el pri-

mer Congrés Litúrgic, que tingué quatre objectius sobre el culte cristià: aprofundiment, participació activa i foment de la vida sacramental i de la vida comunitària. L'any 1965, ja després del Concili, es va celebrar el segon Congrés i l'any 1990 el tercer, per tal d'avaluar com havia estat rebuda la reforma a Catalunya.

Ara, novament, els bisbes de les diòcesis catalanes i l'abat de Montserrat hem convocat un nou Congrés Litúrgic —el quart—, que tindrà lloc els propers dies 16, 17 i 18 d'abril, coincidint amb el centenari del primer Congrés, molt centrat en el futur de la reforma litúrgica a casa nostra.

ENTREVISTA

Evolució en espiral

GABRIEL MAGALHÃES

La Fundació Joan Maragall i l'Abadia de Montserrat van organitzar el 14 de març el 1r Congrés Qüestions de Vida Cristiana, en què intel·lectuals i acadèmics van reflexionar sobre el paper que poden jugar determinats valors compartits per la tradició cristiana i la tradició laica en la recuperació d'un projecte europeu sòlid. Entre els participants hi havia l'escriptor portuguès Gabriel Magalhães.

Podem dir que els valors de la cultura europea continuen vigents?

Sí, però travessen una crisi profunda. Els models econòmics actuals estan molt marcats pel paradigma oriental, asiàtic, que és el que predomina avui. I la gent a Europa, davant aquests paradigmes, protesta, frontalment o a través d'una subtil desesperança que penetra el continent. Aquesta protesta constitueix un senyal que tenim una manera de ser que continua viva i que voldria quelcom diferent del que hi ha.

El cristianisme està fort?

El cristianisme treu les seves forces des de la seva fragilitat. Per això, la idea d'un cristianisme fort, tot i que resulta molt comprensible, no és totalment desitjable. Estic llegint Maragall, que diu que, ferit, el cristianisme és més cristià. Quan al cristianisme se l'entronitza socialment és quan es revela més fràgil; més compromès amb coses que, en essència, no són cristianes.

Per què diu que els valors cristians han patit una evolució en espiral?

Al contrari de l'islam, en l'àmbit cristià no hi ha hagut una aplicació literal dels textos evangèlics. Cada valor proposat per Jesús vola com un estel en el vent dels segles. L'exigència de l'amor al proïsme, per exemple, es transforma en solidaritat, en estat social. El principi de la dignitat de l'home, que és intensament cristià, deriva cap a la carta dels drets humans.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Entre Déu i jo

Matí de dia feiner. Un infant de set anys, alumne d'una escola pública, s'acosta a la mestra que imparteix la matèria de religió catòlica i li diu: «Senyoreta, aquest matí he parlat amb Déu; he pregat». «Què li has dit?», pregunta la mestra. «Senyoreta, això és un secret entre Déu i jo». Aquesta mestra és una de les moltes professionals de l'ensenyament de la religió que s'esforcen, dia rere dia, perquè els seus alumnes coneguin els trets més importants del cristianisme i de la vida cristiana, complementant així la catequesi i d'altres aspectes religiosos vivencials que corresponen a la família i a la parròquia. Aquest infant és un més d'aquests milers d'alumnes de la classe de religió que gaudeixen del mestratge d'aquests docents que, amb la seva acció educativa, entesa com a servei a la persona, contribueixen a dignificar-la i a ajudar a trobar sentit a la vida.

Com diu el manifest llegit en una trobada de mestres i professors de religió de l'escola pública i concertada: «Pretenem amb la nostra acció educativa que (els alumnes) accedeixin a uns coneixements que els ajudin

a entendre el món i la seva realitat propera, mirant les persones i les situacions amb la compassió, la comprensió i l'amor amb què Jesús ho feia. Confiam que, aportant els valors sòlids que emanen de l'Evangeli i condueixen a les virtuts, ajudem a construir la pròpia persona i a donar sentit a la vida des del respecte i la tolerància envers els altres. Volem contribuir que, aquells que se'n sentin cridats i moguts segueixin Jesús pel camí de la benaurança, camí de l'amor envers Déu i els altres [...]. Ens sentim enviats per l'Església a ser testimonis de fe amb la nostra manera de ser i de fer, testimonis de Jesús, el Mestre [...], sense cansar-nos de buscar i discernir el que és més adequat a la realitat social que vivim i als infants i joves a qui servim, sempre portadors d'esperança.» «Nosaltres, doncs, hem de donar suport a homes com aquests i hem de cooperar així a la causa de la veritat» (3Jn 1,8). La professora i nosaltres ens quedem sense conèixer el contingut de la pregària de l'infant: «Era un secret entre Déu i jo». Un pas més de la història de la seva relació personal amb Déu i del seu creixement en la fe.

SER PADRES

Hijos y arreglos de tipo económico

DR. PAULINO CASTELLS

Pediatra, neuròlog i psiquiatra

Crecer con padres separados

Plataforma Editorial

Creo que he de recordar algo que puede parecer de Perogrullo, pero que no se cumple en la práctica: los arreglos de tipo económico entre cónyuges separados deben resolverse exclusivamente entre los padres. Al hijo, especialmente si es pequeño, no se le tiene por qué informar de los mismos.

Si los progenitores no logran ponerse de acuerdo, lo más conveniente es que recurran a expertos profesionales, como pueden ser los abogados o los mediadores familiares, pero nunca, nunca, deben manipular al niño para estos menesteres mercantiles. Hemos de preservar la integridad física y mental del menor. ¡Pongamos siempre a salvo al mensajero!

Cuando la cuestión es puramente lingüística, porque los ex no pueden hablarse (aunque sea sólo por teléfono,

ya que a las primeras palabras de cambio comienzan a agredirse verbalmente con violentos insultos, lo mejor es que se comuniquen a través del correo electrónico: el e-mail es más aséptico y no permite tanto los calentones verbales.

También hay que evitar poner al hijo o hijos en un conflicto de lealtades entre sus padres separados. ¡En qué gran dilema colocamos al niño cuando le incitamos a que elija a su progenitor preferido! Le metemos de lleno en una íntima contradicción, en un auténtico conflicto de lealtades. Porque habitualmente el hijo quiere por igual a ambos padres. La admirada colega Judith S. Vallerstein dice: Los niños son muy fieles en su amor, enojo y sufrimiento con respecto a sus padres durante toda su vida.

Lectures missa diària i santoral

13. □ Dilluns (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Ac 4,23-31 / Sl 2 / Jn 3,1-8]. Sant Hermenegild, príncep hispànic, mr. (586); sant Martí I, papa (649-656) i mr.; santa Agatònica, mr.

14. □ Dimarts [Ac 4,32-37 / Sl 92 / Jn 3,7-15]. Sant Tiburci, mr.; sant Lambert, bisbe; santa Domnina, vg. i mr.

15. □ Dimecres [Ac 5,17-26 / Sl 33 / Jn 3,16-21]. Sant Telm (denominació amb què és conegut popularment el beat Pedro González) rel. dominicà, de Galícia; sant Crescent, mr.; santes Basíllia i Anastàsia, mrs. a Roma.

16. □ Dijous [Ac 5,27-33 / Sl 33 / Jn 3,31-36]. Sant Toribi de Lièbana, bisbe; santa Engràcia, verge, i companys màrtirs a Saragossa; sant Benet-Josep Labre, captaire.

17. □ Divendres [Ac 5,34-42 / Sl 26 / Jn 6,1-15]. Sants Elies, Pau i Isidor, monjos i mrs. a Còrdova; sant Anicet, papa (siríac, 155-166) i mr.; sant Robert, abat; beata Marianna de Jesús, vg.; beat Baptista Spagnoli, rel. carmelità.

18. □ Dissabte [Ac 6,1-7 / Sl 32 / Jn 6,16-21]. Sant Eleuteri, bisbe, i la seva mare Antia, mrs.; beat Andreu Hibernon, rel. franciscà, d'Alcantarilla; beata Maria de l'Encarnació, rel. carmelitana.

19. □ † Diumenge vinent, III de Pasqua (litúrgia de les hores: 3a setmana) [Ac 3,13-15.17-19 / Sl 2 / 1Jn 2,1-5a / Lc 24,35-48]. Sant Lleó IX, papa (alsacià, 1049-1054); sant Vicenç de Cotlliure, màrtir.

ACTUALITAT

El Sr. Cardenal demana solidaritat amb els cristians de Terra Santa

Va fer aquesta crida a la Missa Crismal del Dimarts Sant a la catedral

FOTO: AGUSTI CODINACH

En el curs de la Missa Crismal, celebrada a la catedral de Barcelona el Dimarts Sant a les 11 del matí, el cardenal Martínez Sistach va demanar que, en ocasió del Divendres Sant, es tinguin presents els cristians d'Orient Mitjà i en concret de Terra Santa, que passen per moments d'especials dificultats.

El Divendres Sant és també el Dia dels Sants Llocs i durant l'acció litúrgica del dia es fa una col·lecta desti-

nada a sostenir les obres cristianes de la terra de Jesús.

El cardenal de Barcelona va presidir aquesta missa en què, cada any, es beneeixen els sants olis utilitzats en alguns sacraments, i va concelebrar amb el bisbe auxiliar, Sebastià Taltavull, amb els membres del Consell Episcopal i amb més de dos-cents preveres de tota l'arxidiòcesi, que davant del cardenal, en un moment de la celebració, varen renovar les se-

ves promeses sacerdotals. En aquesta missa, com és tradicional, es va honorar els preveres i diaques permanents que aquest any celebren les nocces d'or o d'argent de la seva ordenació, que són els que segueixen.

Nocces d'or presbiterals: P. Manuel Alonso Sánchez, SSS; P. Lluís Borràs Goixart, OFM; P. Ramon Domènech Castells, OFM; P. Nicolás Echave-Sustaeta del Villar, SDB; P. Juan José Gallego Salvadores, OP; P. Antoni Marcet

Bonet, Sch.P.; P. Lluís Maria Oliveras Janer, SDB; i Mn. Ramon Reñé Bach.

Nocces d'argent presbiterals: Mn. Francesc Boqueras Bailina; Mn. Pere Carulla Martínez; P. Luis José Maza Subero, O. Carm.; P. Artur Migas, S. Chr.; Mn. Àngel Jesús Navarro Guareño; Mn. Josep Rodado León, Mn. Antoni Roman Luis.

Nocces d'argent diaconals: Mn. Ramon Buyreu Bello; Mn. Francesc Jiménez Martínez.

Inauguració de l'ampliació de la Residència Sacerdotal

El dia 23 de març, festa de Sant Josep Oriol, el cardenal arquebisbe de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach, va visitar la Residència Sacerdotal de Sant Josep Oriol, situada al barri de les Corts de Barcelona, amb motiu de l'ampliació que s'ha realitzat per disposar de

set noves habitacions. Això permetrà atendre les peticions d'ingrés pendents de sacerdots jubilats. El bisbe auxiliar, Sebastià Taltavull, va presidir una eucaristia concelebrada amb el bisbe de Sant Feliu, Agustí Cortés i amb els sacerdots residents.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El Año Santo de la Misericordia

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

En la primera comunidad testigo de la Resurrección «todos pensaban y sentían lo mismo»: ¡El Señor ha resucitado!

Hoy, insertos en el eco eterno del ¡Aleluya!, se nos invita a cantar a una

sola voz: ¡La misericordia de Dios es eterna!

Hoy, ante la Puerta Santa, en la basílica de San Pedro, se anuncia solemnemente el Año Santo de la Misericordia. Desde el día de la Inmaculada

de 2015 hasta el día de Cristo Rey de 2016, el Santo Padre nos convoca a caminar bajo la protección de María. Ella proclama que la misericordia del Señor se extiende de generación en generación y, con la mirada puesta en Jesucristo, Siervo y Señor, Rey rico en misericordia, nos invita a realizar «nuestro camino con el corazón abierto, durante un año, para recibir la indulgencia de Dios, para recibir la misericordia de Dios».

Convocados por Francisco, a una sola voz proclamaremos y haremos presente que la misericordia del Señor llena la tierra: «Toda la Iglesia podrá encontrar en este Jubileo la alegría de redescubrir y hacer fructífera la misericordia de Dios, con la que todos estamos llamados a dar consuelo a todos los hombres y todas las mujeres de nuestro tiempo. No olvidemos que Dios *perdona todo*, y Dios *siempre perdona*.»

CINE ESPIRITUAL

PEIO SÁNCHEZ

II PASCUA: Un encuentro transformador

Gran Torino

Director: Clint Eastwood. Año: 2008

Eastwood nos ofrece una de sus películas más luminosas.

Walt Kowalski es un viejo cascarrabias que acaba de perder a su esposa. Antiguo combatiente de la guerra de Corea, únicamente soporta a su perra Daisy. Reniega de todo el que se acerca, incluidos sus hijos y el padre Janovich, párroco de Highland Park (Michigan), que tiene como encargo conseguir que se confiese.

Contra todo pronóstico, y a pesar de su fobia contra los asiáticos, se hace

amigo del joven Thao y de su hermana Sue. Serán estos jóvenes los que ayudarán a Kowalski a que vuelva al amor y se reconcilie con su duro pasado, porque «el que ha nacido de Dios, vence al mundo» (2.ª lectura).

Lo que hará posible que un hombre violento se convierta en capaz de ser generoso hasta el extremo, construyendo la paz (Ev.) y dando muestras del poder de la bondad («porque es bueno, porque es eterna su misericordia»).

Para la reflexión y el diálogo:

- ¿Qué provoca en Walt la transformación? ¿Confiaba alguien en su bondad?
- ¿Qué será lo que al final descubre el padre Janovich en Walt? ¿Qué aprenderá de él?
- ¿Por qué su muerte tiene algún paralelo con la de Jesús? ¿Qué logra a través de su entrega?
- Desde esta parábola cinematográfica, ¿qué transformación provoca en nosotros la experiencia pasqual?

(Orientación para padres y educadores: no recomendada a menores de 13 años, con escenas de violencia, palabras fuertes y tensión dramática.)

X Camins de Vida Manaments de nou

MN. XAVIER MORLANS

Professor de la FTC

8è eslògan postmodern

«L'important és que agradis, tant se val el que diguis.»

8a pauta humanista

A tots ens agrada agradar. Desitgem convertir-nos en algú especial per als altres. D'aquí aquesta preocupació per la imatge que volem projectar de nosaltres mateixos. El problema és quan aquesta inquietud es converteix en una addicció: el *postureig*. Les xarxes socials

han col·laborat a fer créixer el fenomen. És viure de cara a la galeria, sempre, en tot lloc i a tota hora. Vivint així, és inevitable dir falsedats i mantenir unes relacions socials basades en la simulació i la mentida sistemàtica.

8è manament bíblic

«No acuis ningú falsament.» (Ex 20,16)
«No diràs falsos testimonis ni mentiràs.» (Catecisme de l'Església catòlica)

8è manament a la llum de Jesucrist

«Jesús digué als jueus que havien cregut en ell:
—Si us manteniu fermes en la meua paraula, realment sereu deixebles meus; coneixereu la veritat, i la veritat us farà lliures.»
(Jn 8,31)

DIUMENGE II DE PASQUA O DE LA DIVINA MISERICÒRDIA

Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 4,32-35)

La multitud dels creients tenia un sol cor i una sola ànima, i ningú d'ells no parlava de les coses que posseïa com si fossin pròpies, sinó que tenien tots els béns en comú. El testimoni que els apòstols donaven de la resurrecció de Jesucrist, el confirmaven amb el poder que tenien d'obrar grans miracles. Tots els creients eren molt ben vistos de la gent. Entre ells no hi havia ningú que visqués en la indigència, perquè tots els qui eren propietaris de terres o d'immobles els venien, depositaven als peus dels apòstols el producte de la venda, i era distribuït segons les necessitats de cadascú.

Salm responsorial (117)

R. *Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor.*

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, / perdura eternament el seu amor. / Que respongui la casa d'Israel: / perdura eternament el seu amor. R.

Que respongui la casa d'Aaron: / perdura eternament el seu amor. / Que responguin els qui veneren el Senyor: / perdura eternament el seu amor. R.

La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. / Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, / alegrem-nos i celebrem-lo. R.

Ah, Senyor, doneu-nos la victòria! / Ah, Senyor, feu que prosperem! / Beneït el qui ve en nom del Senyor. / Us beneïm des de la casa del Senyor. / El Senyor és Déu. Que ell ens il·lumini. R.

Lectura de la primera carta de sant Joan

(1Jn 5,1-6)

Estimats, tothom qui creu que Jesús és el Messies ha nascut de Déu, i no hi ha ningú que estimi el pare sense estimar els fills, que han nascut d'ell. Si estimem Déu i complim els seus manaments, no hi ha dubte que estimem els fills de Déu, ja que estimar Déu vol dir guardar els seus manaments. I aquests manaments no són feixucs, perquè cada fill de Déu és un vencedor del món.

La nostra fe és la victòria que ja ha vençut el món. ¿Qui venç el món, sinó el qui creu que Jesús és el fill de Déu? Ell, Jesucrist, ha vingut a complir la seva missió per l'aigua i per la sang; no per l'aigua solament, sinó per l'aigua i per la sang; i l'Esperit en dona testimoni, ja que l'Esperit és la veritat.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Joan

(Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres». Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.»

Quan vingué Jesús, Tomàs el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor». Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.»

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient». Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «¿Perquè m'has vist has cregut? Felïços els qui creuran sense haver vist.»

Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles

(Ac 4,32-35)

En el grupo de los creyentes todos pensaban y sentían lo mismo: lo poseían todo en común y nadie llamaba suyo propio nada de lo que tenía.

Los apóstoles daban testimonio de la resurrección del Señor Jesús con mucho valor.

Y Dios los miraba a todos con mucho agrado. Ninguno pasaba necesidad, pues los que poseían tierras o casas las vendían, traían el dinero y lo ponían a disposición de los apóstoles; luego se distribuía según lo que necesitaba cada uno.

Salmo responsorial (117)

R. *Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia.*

Diga la casa de Israel: / eterna es su misericordia. / Diga la casa de Aarón: / eterna es su misericordia. / Digan los fieles del Señor: / eterna es su misericordia. R.

La diestra del Señor es poderosa, / la diestra del Señor es excelsa. / No he de morir, viviré / para contar las hazañas del Señor. / Me castigó, me castigó el Señor, / pero no me entregó a la muerte. R.

La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. / Éste es el día en que actuó el Señor: / sea nuestra alegría y nuestro gozo. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Juan

(1Jn 5,1-6)

Queridos hermanos: Todo el que cree que Jesús es el Cristo ha nacido de Dios; y todo el que ama a Dios que da el ser ama también al que ha nacido de él. En esto conocemos que amamos a los hijos de Dios: si amamos a Dios y cumplimos sus mandamientos. Pues en esto consiste el amor a Dios: en que guardemos sus mandamientos. Y sus mandamientos no son pesados, pues todo lo que ha nacido de Dios vence al mundo. Y lo que ha conseguido la victoria sobre el mundo es nuestra fe. ¿Quién es el que vence al mundo, sino el que cree que Jesús es el Hijo de Dios? Éste es el que vino con agua y con sangre: Jesucristo. No sólo con agua, sino con agua y con sangre; y el Espíritu es quien da testimonio, porque el Espíritu es la verdad.

✠ Lectura del santo evangelio según san Juan

(Jn 20,19-31)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros.» Y, diciéndoles esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado así también os envío yo.» Y, dicho esto, exhaló su aliento sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos.»

Tomàs, uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor.» Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo.»

A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomàs con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros.» Luego dijo a Tomàs: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métela en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente.» Contestó Tomàs: «¡Señor mío y Dios mío!» Jesús le dijo: «¿Porque me has visto has creído? Dichosos los que crean sin haber visto.»

Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Éstos se han escrito para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo, tengáis vida en su nombre.

COMENTARI

IGNASI RICART, CMF

Una assemblea que comparteix

La Pasqua de Crist no és només un esdeveniment de la història, una experiència limitada en l'espai i el temps: trobem el Ressuscitat també «el dia del Senyor», que en el llenguatge del Nou Testament fa referència a la trobada dominical de la comunitat. L'assemblea eucarística, comunitat pasqual, comparteix cada diumenge els dons del Ressuscitat i del seu Esperit: es reuneix per celebrar Crist sempre viu i present enmig del seu poble; per «fer Església» al seu voltant; per compartir, com a Església, l'escolta de la Paraula i la taula del Pa de vida. Tot això és alhora signe i realitat: realitat que ja estem vivint; signe del que hem d'esdevenir, quan Jesús ens ensenya a partir el pa i els dons, a repartir per compartir en la comunitat cristiana.

El tema central de les lectures d'aquest diumenge és la relació entre la fe i l'amor. La fe en el Senyor ressuscitat madura i es manifesta en l'amor fratern. El personatge central del relat evangèlic d'aquest diumenge és l'apòstol Tomàs, invitat per Jesús ressuscitat a superar la barrera de la incredulitat per arribar a la fe. Tots nosaltres tenim els nostres dubtes. No ens ha d'estranyar que també n'hagin tingut els deixebles de Jesús. El cas de Tomàs expressa l'experiència de tota la comunitat apostòlica. Tomàs no es deixa convèncer per la visió que els altres deixebles han tingut de Jesús. Per *creure* ell vol *veure* les mans del Senyor ressuscitat i posar-hi el dit i la mà en el seu costat. L'evangeli d'avui ens relata com Tomàs passa de l'escepticisme a la professió de la fe. La incredulitat de Tomàs ens ha regalat la professió de fe més bella de tot l'evangeli: «Senyor meu i Déu meu!». La confessió de Tomàs expressa no sols el reconeixement, sinó també la pertinença i l'amor. No diu «Senyor Déu», sinó «Senyor meu i Déu meu». En temps de Jesús, visió i fe anaven juntes, però en el temps de l'Església, la visió ja no cal: en tenim prou amb el testimoni apostòlic.

Quan Tomàs retroba la comunitat dels germans, en ella retroba el Crist. Tot es juga en la relació personal amb el Crist, present enmig del grup dels deixebles. La comunió amb els altres ofereix el context apropiat on s'experimenta la presència del Senyor. La vida de la primitiva comunitat cristiana de Jerusalem és el rerefons vital que dona tota la força al testimoni dels cristians, que com llavors hem de ser «un sol cor i una sola ànima».

AGENDA

Actes i conferències

Concert d'orgue a la catedral de Barcelona. Dimecres 15 d'abril (20 h), amb Javier Artigas. Patrocinat per l'Excm. Capítol de la Catedral. Entrada lliure.

Pastoral de la Salut. Dimarts 21 d'abril (18-19.30 h), celebració de la 2a trobada monogràfica d'aquest curs, a la seu de la delegació (c/ Sant Pau, 101). El tema, serà: «Actuació de Càritas a Catalunya», a càrrec de Salvador Busquets, director de Càritas Diocesana de Barcelona. Es prega confirmació d'assistència, al t. 933 171 597 (9 a 14 h).

Recés de Pasqua. Dissabte 25 d'abril (9.30-14 h), al Monestir de Valldonzella (c/ Císter, 41-45), a càrrec del bisbe Sebastià Taltavull. Organitza: Club+amics de Catalunya Cristiana i Ràdio Estel. Cal fer la reserva a: t. 934 092 770 (places limitades).

Com discernir l'Esperit en la vida quotidiana. Dijous 16 d'abril (20 h), amb

fra Lluís Arrom, caputxí. Al c/ Riera Sant Miquel, 1 bis. Entrada lliure.

Søren Kierkegaard avui. Una invitació a la lectura. Dilluns 13 d'abril (19.30 h), presentació del volum n. 80 de la col·lecció «Cristianisme i cultura», a càrrec de Pere Lluís Font i de Francesc Torralba. A la Sala Pere Casaldàliga de la llibreria Claret (c/ Llàlria, 5).

Institut Emmanuel Mounier de Catalunya. Dijous 16 d'abril (19 h), Recés-Eucaristia: *Escotar la paraula*, amb Mn. Manel Pousa. A la capella del Seminari Conciliar (c/ Diputació, 231). Amb la col·laboració de la Facultat de Filosofia de Catalunya.

Asociación de Adoradoras de las Esclavas del Sagrado Corazón (c/ Mallorca, 232). Día 16 de abril, a las 12 h, oración de los terceros jueves de mes seguida de Eucaristía (12.30 h).

Renovació Carismàtica Catòlica. Grup Koinonia. El 14 d'abril comença el seminari de preparació per rebre l'efusió de l'Esperit Sant, al Santuari de Ntra. Sra. del «Perpetuo Socorro», redemptoristes (c/ Balmes, 100). Tots els dimarts de 19.30 a 20.45 h,

del 14 d'abril al 26 de maig. Informació: t. 934 541 018 i 932 154 902.

Presentación del libro *Compañeros de Jesús. Un santo para cada día* (Editorial PPC). Martes, 14 de abril (17.15 h), al Col·legi Padre Damián, SS.CC. (av. Vallvidrera 10), presidida por Mons. Sebastià Taltavull, junto al autor, P. Fernando Cordero.

Unió Espiritual de Mares. Dia 15 d'abril (17 h), missa i tot seguit conferència sobre Jerusalem, a càrrec d'Anton M. Vilarrubies, c.m. (c/ Riera de Sant Miquel, 1 bis). Informació: Montserrat Soler, t. 934 351 845.

Política i religió a Catalunya (s. XIX-XX). Dia 15 d'abril (19 h), «Guerra Civil i religió», amb Hilari Ragner, monjo de Montserrat. A la Facultat de Geografia i Història (c/ Montalegre, 6). Informació: FJM, t. 934 880 888, www.fundaciojoanmaragall.org

Club+amics Catalunya Cristiana i Ràdio Estel, t. 934 092 770.

Breus

Missa en acció de gràcies pel martiri de Mons. Óscar Romero. El dia 25 de març, a la parròquia de Santa Anna es va celebrar una eucaristia en acció de gràcies per la declaració del martiri de Mons. Óscar Romero. Fou presidida pel cardenal Martínez Sistach i va reunir diverses associacions llatino-americanes de Barcelona i els cònsols de països d'Amèrica Llatina i del Carib. El cardenal, a l'homilia, recordà que es complia el 35è aniversari de l'assassinat de l'arquebisbe de San Salvador. I Mons. Enrique Planas va fer lliurament de la relíquia d'una pàl·lia impregnada de sang del màrtir que ell ofereix a la parròquia de Santa Anna.

Pelegrinatges

Pelegrinatge a Terra Santa. Del 15 al 22 de juny. Informació i inscripcions:

PALABRA Y VIDA

† LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH
Cardenal arzobispo de Barcelona

Un nuevo Congreso Litúrgico de Montserrat

Este año coinciden varias conmemoraciones de carácter litúrgico. En primer lugar, hace cien años del primer Congreso Litúrgico de Montserrat, celebrado en 1915. Más adelante, en 1965, o sea hace cincuenta años, se empezó a decir la misa en las lenguas de la gente, de cara a la asamblea cristiana, con un cambio de ritos que los hacía más cercanos, más participativos y más comprensibles. Fue en dos etapas: una, como una prueba, el 1 de enero, y la siguiente, ya de manera plena, el 7 de marzo.

En diciembre de 1963, el Concilio había aprobado la Constitución sobre la Sagrada Liturgia, en la que se ofrecían los principios básicos de lo que debía ser la reforma litúrgica y

se señalaban algunas de las concreciones posibles. Por ejemplo, se apuntaba que había que reflexionar sobre la posibilidad de celebrar la misa en las lenguas vivas.

El papa Pablo VI, de manera inmediata, puso en marcha los organismos encargados de la reforma. La Iglesia, después de siglos, abandonaba el uso del latín en el culto y se pasaba a las lenguas vivas. Fue un gran cambio, no en el orden de las verdades de fe pero sí en la práctica cristiana. No todo el mundo entendió la motivación profunda de la Iglesia para dar este paso. Dejar el uso del latín se vio como un cierto empobrecimiento cultural, pero hacer entrar las lenguas autóctonas en el culto también tenía una

dimensión cultural muy positiva. Y así se vivió en Cataluña, donde el uso de la lengua vernácula en la catequesis, la predicación y el culto había pasado por momentos difíciles.

La Iglesia decidía hacer la celebración de la misa y de los demás sacramentos en las lenguas vivas para hacerlos más cercanos y comprensibles, más participados por toda la comunidad y más inspirados en la Sagrada Escritura, y para acercar la Palabra de Dios a los cristianos. Más adelante, la reforma litúrgica dio nuevos pasos, en especial con el nuevo orden de lecturas, que puso al alcance del pueblo cristiano una presencia más abundante de la Biblia en las celebraciones.

En Cataluña, estas reformas se vivieron con un verdadero entusiasmo. El terreno estaba preparado gracias a una especial sintonía con el movimiento litúrgico que se vivía desde hacía tiempo en varios países de Europa y que aquí promovían instituciones como el Fomento de Piedad y el monasterio de Montserrat. En este monasterio, en 1915, hace ahora cien años, se celebró el primer Congreso Litúrgico, que tuvo cuatro objetivos sobre el culto cristiano: profundización, participación activa y fomento de la vida sacramental y de la vida comunitaria. En el año 1965, ya después del Concilio, se celebró el segundo Congreso y en 1990 el tercero, con el fin de evaluar cómo había sido recibida la reforma en Cataluña.

Ahora, nuevamente, los obispos de las diócesis catalanas y el abad de Montserrat hemos convocado un nuevo Congreso Litúrgico —el cuarto—, que tendrá lugar los próximos días 16, 17 y 18 de abril, coincidiendo con el centenario del primer Congreso, muy centrado en el futuro de la reforma litúrgica en nuestra tierra.

